

Kellemes landolás

fekszel a szőnyegen
mozdulatlanul
a hangszóróból britney spears valódi énekhangja szól

a sarokban
három színű macska játszik a
perifériáddal

már rég nem kellene itt lenned

vagy talán
még nem

egy álomban a szomszéd teázó egyik asztalánál
kövér
fonott hajú
felelőtlen asszonyok próbálgatják
egymás cipőit

fáradni kezd a macska
bekebelezni látszik őt a
perifériád

*(hány különböző álomba ragadhat
bele egyszerre
egyetlen kocsmá
átlagos csütörtök esti tömege?)*

mintha nem akarna véget érni a háttérzene

pedig el sem kezdődött

nem mozdulnak a könnyeid

könnyeid örökmozgók

tudod hogy valaminek nemsokára vége lesz

nem tudod hogy minek és

nincs róla véleményed

(nem lesz vége

miért lenne vége

minek

az nem változtatna semmin)

inkább csontokat törne már mint szíveket

de megelégszik a talpa alá roppanó

száraz falevelekkel

thank you for travelling with us, and I wish you a pleasant landing!

hallod a kapitányt a pilótafülkéből

don't wish it, do it

motyogod magad elé tehetetlenül

pulzál az időben a repüléstől

való félelmed

és annak amikor éppen erős

valamiféle romantikus jelentőséget tulajdonítasz

hogy most éppen annyira jó

olyan tökéletes minden

hogy örületesen nagy kár lenne

éppen meghalni

baromság

semmi köze nincs a halálnak a meghaláshoz

Mars

Felriadsz, mert hirtelen nem tudod,
úton van-e már valaki a Mars felé, hisz
annyit beszéltek erről az utóbbi években, és te már
nem tudod felidézni,
melyik fikció a valóság,
melyik valóság a fikció,
hunyorítod a szemedet és a sötétben
a szoba belsejéből próbálsz rájönni
melyik irányba is volna ebben a
pillanatban igazából a Mars, mert
lehet, hogy te magad is úton vagy, csak
valahogy pont nem a jó cikket olvastad, hanem
azt, amelyikben erre az egyébként rengeteg
ember számára egyértelmű tényre éppen hogy csak
utalnak, úgy, hogy ha nem vagy tisztában vele,
átsiklik fölötte a tekinteted.

Felriadsz, mert álmodtál, és most
valamiért meg vagy róla győződve, hogy
mindenkinek csak szomorúságot hozol az életébe,
és sírni is olyan álszent dolog volna, bármekkora
szükséged is van rá, de abban még esetleg, arra a
pár másodpercre, amíg nem igazán érted, mi
történik körülötted, hisz eleve mikor aludtál ebben
a szobában utoljára, szóval abban még esetleg
most éppenséggel reménykedhetsz, hogy igen,
úton van már valaki a Mars felé, ezért hallod most
a suttogást, te vagy az aki úton van, nem kolonizálni (*persze,
ha már ott vagy...*, mondták az expedíció vezetői), csak ez a
szomorúság, ezt nem bírja már el egy olyan hely, amelynek
tudvalevők a tulajdonságai, ez így nem megy, nem,
aludj vissza még, hová, mindegy, nem érdekel, kit érdekel,
komolyan kérdezem, nézek vissza a kör alakú ablakon át
a bolygóra, távolodik a kamera, *álmodok?* lehet-e az
ilyesmit tudni egyáltalán, valami történik, *kolonizálok?*
mit kolonizálok? kit kolonizálok? és kit érdekel ez már egyáltalán?
stáblista.